

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 135/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Tatra Real Trade, a.s.**, Dunajská 25, Bratislava, zastúpenej Mgr. Rastislavom Sopóciom, advokátom, Kpt. M. Uhra 2621/3, Malacky, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 38Cb/130/2010 zo 7. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 38Cb/130/2010 zo 7. októbra 2025. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Domáha sa tiež náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v spore proti žalovanému domáhala zaplata 1 914 813,17 eur s prísl. z titulu vrátenia finančných prostriedkov, náhrady škody, ako aj vydania bezdôvodného obohatenia. Čiastočným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 38Cb/130/2010 z 10. novembra 2016 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke 64 411,48 eur s prísl. Zároveň bola žalobcovi priznaná náhrada 100 % trov konania o zaplata 289 904,40 eur s prísl. Proti čiastočnému rozsudku podal odvolanie žalovaný. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 16Cob/22/2017-1303 z 13. júna 2018 potvrdil čiastočný rozsudok okresného súdu a zároveň priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. V konaní o náhradu škody 1 624 908,77 eur s prísl. okresný súd vydal medzitýmny rozsudok č. k. 38Cb/130/2010-1154 z 10. novembra 2016, ktorým rozhodol, že sťažovateľkou uplatnený nárok od 1. októbra 2009 do 31. decembra 2011 z titulu náhrady skutočnej škody a ušlého zisku je, čo sa týka

právneho základu, celkom opodstatnený. O výške nároku na náhradu škody a o náhrade trov konania o náhradu škody malo byť rozhodnuté v konečnom rozsudku. Proti medzitýmnmu rozsudku podal odvolanie žalovaný. Krajský súd rozsudkom č. k. 16Cob/23/2017-1318 z 13. júna 2018 potvrdil medzitýmny rozsudok a priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Proti obom rozsudkom krajského súdu podal žalovaný 24. septembra 2018 dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Obdo/68/2022, 4Obdo/69/2022 z 8. novembra 2023 zamietol dovolanie žalovaného proti obom rozsudkom krajského súdu a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Uznesením okresného súdu č. k. 38Cb/130/2010-2151 z 22. júla 2025 (ďalej len „uznesenie VSÚ“) bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní 13 475,43 eur k rukám jej právneho zástupcu.

6. Proti uzneseniu VSÚ žalovaný podal sťažnosť, keďže priznanie náhrady trov konania žalobcovi za úkony právnej služby uvedené v bode 12 pod písm. a) a d) odôvodnenia napadnutého uznesenia (prevzatie, príprava zastúpenia vrátane porady s klientom 4. decembra 2018 a 11. júla 2022) považoval za nezákonné, nakoľko súd nerešpektoval zásadu hospodárnosti a účelnosti konania. Úkon právnej služby zo 4. decembra 2018 vykonal právny zástupca, ktorý dovtedy žalobcu v konaní zastupoval a k veci mal dostatok informácií. Právny úkon prevzatia veci v dovolacom konaní bol teda vyslovene formálnym aktom bez potreby osobitne sa so spisom oboznamovať. Z tohto dôvodu súd nemal žalovanému náhradu trov konania za tento úkon priznať. Z rovnakého dôvodu namietal tiež priznanie náhrady trov konania za právny úkon z 11. júla 2022, keďže advokát, ktorý prevzal právne zastúpenie sťažovateľky v dovolacom konaní, je osobou, ktorá bola s obsahom spisu od počiatku konania dostatočne oboznámená a v konaní aktívne vystupovala ako advokátsky koncipient predchádzajúceho právneho zástupcu.

7. Okresný súd posúdil sťažnosť žalovaného v časti týkajúcej sa odmeny advokáta za úkon právnej služby – prevzatie, príprava zastúpenia vrátane porady s klientom zo 4. decembra 2018 (AK Malich) a z 11. júla 2022 (Mgr. Sopóci) – ako dôvodnú, a preto napadnuté uznesenie VSÚ v tejto časti zmenil.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namieta, že okresný súd nesprávne posúdil skutkové a právne okolnosti týkajúce sa určenia výšky trov právneho zastúpenia, najmä otázku účelnosti vykonaných úkonov právnej služby zo strany jej konajúceho právneho zástupcu v príslušnom konaní, keďže nepostupoval riadne podľa kritérií pre posudzovanie výšky trov právneho zastúpenia a jednotlivých úkonov právnej služby, v dôsledku čoho vydal rozhodnutie v rozpore s § 251 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie tiež v rozpore s „ustálenou rozhodovacou praxou súdov“.

9. Sťažovateľka v súvislosti s argumentáciou okresného súdu, že jej právny zástupca „nepreukázal žiadne konkrétne úkony jeho právneho zástupcu súvisiace s prevzatím a prípravou zastúpenia v predmetnom dovolacom konaní, ktoré by súviseli napr. so zadovážovaním informácií, listín

a podkladov potrebných na zastupovanie“, poukazuje na to, že v rámci dovolacieho konania vznikla nová podstatná skutočnosť (nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 588/2021 z 1. februára 2022), s ktorou sa musela sťažovateľka i jej právny zástupca oboznámiť pred vydaním konečného rozhodnutia v dovolacom konaní, čo súd vôbec nezohľadnil v napadnutom uznesení.

10. Napadnuté uznesenie okresného súdu sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné, keďže všeobecný súd v ňom neskúmal a nedal ústavne konformné odpovede na jej právne a skutkovo relevantné argumenty vznesené v príslušnom konaní a tiež jasne a zrozumiteľne neodôvodnil svoje rozhodnutie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu.

12. Ústavný súd opakovane judikuje, že považuje rozhodovanie všeobecných súdov o trovách konania za integrálnu súčasť civilného procesu a je zásadne výsadou všeobecného súdnictva. Rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

13. Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak Civilný sporový poriadok vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby bol jeho prieskum automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania (I. ÚS 56/2017, I. ÚS 188/2018).

14. Sťažovateľka namietané porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým nezákonnosťou, arbitrárnosťou a nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia.

15. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie, ktorým okresný súd zmenil uznesenie VSÚ o výške náhrady trov konania v zmysle argumentácie sťažovateľky uplatnenej v ústavnej sťažnosti.

16. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd nepriznal náhradu tarifnej odmeny právneho zástupcu žalobcu sťažovateľky za zastupovanie v dovolacom konaní za 1 úkon právnej služby (prevzatie, príprava zastúpenia vrátane porady s klientom 4. decembra 2018, AK Malich) s odôvodnením, že zo samotného spisu je zrejmé, že sťažovateľku v konaní pred okresným súdom a odvolacím súdom v období pred podaním dovolaní zastupoval JUDr. Pavol Malich, advokát, a to na základe splnomocnenia z 9. júla 2009. Zo splnomocnenia vyplýva, že

sťažovateľka už v ňom splnomocnila svojho právneho zástupcu i na zastupovanie v dovolacom konaní. Z uvedených dôvodov súd nepovažoval za preukázané, že by tarifná odmena advokáta za predmetný úkon právnej služby predstavovala účelne vynaložený výdavok sťažovateľky (§ 251 CSP). Účelnosť vynaloženia uvedeného výdavku v tomto spore neodôvodňuje ani to, že v prípade dovolacieho konania ide o samostatné konanie vedené najvyšším súdom na základe mimoriadneho opravného prostriedku na rozdiel od odvolacieho konania. Okresný súd poukázal na priliehavú judikatúru najvyššieho súdu (6Cdo/104/2010, 6Cdo/125/2011).

17. V súvislosti s nepriznaním náhrady tarifnej odmeny právneho zástupcu žalobcu sťažovateľky za zastupovanie v dovolacom konaní za 1 úkon právnej služby – prevzatie, príprava zastúpenia vrátane porady s klientom 11. júla 2022 (Mgr. Sopóci) – okresný súd v podstatnom argumentuje, že sťažovateľka splnomocnením z 11. júla 2022 splnomocnila advokáta Mgr. Rastislava Sopóciho na zastupovanie a zároveň v ten istý deň odvolala plnú moc AK Malich, neuviedla a nepreukázala však dôvod takejto zmeny ani jej opodstatnenosť a nevyhnutnosť. Z uvedeného dôvodu nebolo podľa okresného súdu preukázané, že by tarifná odmena advokáta za tento úkon právnej služby predstavovala účelne vynaložený výdavok v zmysle § 251 CSP (s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 909/2004 z 26. januára 2005).

18. Okresný súd navyše poukázal na to, že Mgr. Rastislav Sopóci ako advokátsky koncipient advokáta JUDr. Pavla Malicha a neskôr už aj ako advokát zastupoval sťažovateľku v tomto spore aj v konaniach pred okresným a odvolacím súdom, a teda pri prevzatí zastúpenia v dovolacom konaní bol náležite oboznámený s predmetným sporom.

19. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysporiadal s tým, že v rámci dovolacieho konania vznikla nová podstatná skutočnosť (nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 588/2021 z 1. februára 2022), s ktorou sa musela sťažovateľka i jej právny zástupca oboznámiť pred vydaním konečného rozhodnutia v dovolacom konaní, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka túto námietku vo vyjadrení k sťažnosti žalovaného proti uzneseniu VSÚ neuviedla.

20. Ústavný súd pripomína, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov a jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov. V okolnostiach tohto prípadu nemožno závery okresného súdu vyhodnotiť ako svojvoľné, resp. také, ktoré by popierali zmysel a účel príslušných ustanovení aplikovanej právnej normy. Nahrádzanie právnych názorov všeobecných súdov, ktoré by v rovine interpretácie podústavného práva odobrilo alternatívu preferovanú sťažovateľkou, nie je úlohou ústavného súdu.

21. Ústavný súd dospel po preskúmaní napadnutého uznesenia ako celku k záveru, že okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody, ktorého ho viedli k zmene uznesenia VSÚ, pričom argumentáciu okresného súdu ústavný súd považuje v okolnostiach posudzovanej veci za dostatočnú a založenú na právnych záveroch, ktoré nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vo vzťahu k rozhodovaniu o výške trov konania. Preto ústavný súd odmietol

ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

22. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti dospel ústavný súd, aj pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy. Tento článok neupravuje základné právo a slobodu, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu